

Sakrament Namaszczenia Chorych

„Przynoszono więc do Niego wszystkich cierpiących, których dręczyły rozmaite choroby i dolegliwości, [...] a On ich uzdrawiał” - Mt 4,24

Los chorych, ich ból i wielorakie cierpienia, nigdy nie były i dziś nie są obojętne Chrystusowi; zawsze śpieszy im z pomocą - obecnie przez znaki sakramentalne.

Do złożonego chorobą człowieka wierzącego przychodzi sam Chrystus w sakramencie Namaszczenia Chorych, aby, tak jak to zawsze czynił, **uzdrowić go**: najpierw **na duszy** tzn. uwolnić go od grzechów (Mk 2,1-12; uzdrowienie paralityka), a później także **na ciele**, ulżyć mu w cierpieniach, jeśli posłuży to dobru duchowemu chorego.

Sakrament Namaszczenia Chorych ustanowił sam Chrystus, a pouczył nas o tym Apostoł św. Jakub w swoim liście: „*Choruje ktoś wśród was? Niech sprowadzi kapłanów Kościoła, by się modlili nad nim i namaścili go olejem w imię Pana. A modlitwa pełna wiary będzie dla chorego ratunkiem i Pan go podźwignie, a jeśliby popełnił grzechy, będą mu odpuszczone.*” - Jk 5,14-15

Kapłani udzielają tego sakramentu na polecenie Chrystusa, za przykładem Apostołów: „*Wyrzucali też wiele złych duchów oraz wielu chorych namaszczeni olejem i uzdrawiali.*” - Mk 6,13

Sakramentu Namaszczenia Chorych udziela się tym wiernym, których życie jest zagrożone z powodu: **choroby** lub **podeszłego wieku** tyle razy, ile razy zaistnieje taka potrzeba.

To nie jest „ostatnie namaszczenie” !!!

Ma wielorako pomóc choremu, a więc należy go udzielać na początku ciężkiej choroby, a nie odkładać na ostatnią chwilę życia; wówczas należy prosić o **Wiatyk**, czyli Komunię św. na drogę do wieczności (*łac.*: *via = droga*).

Sakramenty są tylko dla żywych! Jeżeli jednak zgon jest wątpliwy - udziela się tego sakramentu warunkowo.

I. Wezwanie księdza do chorego

1. najlepiej osobiście
2. wzywając księdza do chorego telefonicznie - prosimy o połączenie z księdzem dyżurnym lub w ostateczności dyktujemy osobie przyjmującej zgłoszenie następujące informacje i prosimy (dla sprawdzenia) o ich powtórzenie:
 - ♦ imię i nazwisko chorego,
 - ♦ dokładny adres (ulica, nr, piętro, galeria, telefon, szczegóły dotyczące dojazdu)
 - ♦ stan zdrowia chorego (czy jest przytomny, czy przyjmie Komunię św.).

II. W zakrystii

1. ksiądz ubiera się w komżę i białą stulę
2. przygotowuje bursę, do której wkłada:
 - ♦ naczynie z olejem chorych,
 - ♦ korporał (obrusik, na którym będzie leżeć *Corpus Christi*, tzn. Ciało Chrystusa)
 - ♦ kustodię (małą złoconą puszkę), do której przekłada Hostię (tzn. Najświętszy Sakrament) z tabernakulum,
 - ♦ rytuał (książeczkę z modlitwami),

3. jeżeli to możliwe z księdzem idzie ministrant; napotkani po drodze wierni na moment przyklękają i adorują Pana Jezusa w ciszy.

Jak z powyższych punktów wynika - wezwanie księdza oraz jego dotarcie do domu chorego wymaga trochę czasu, tym bardziej nie należy odkładać tego na ostatnią chwilę! W przeciwnym razie, jeśli ksiądz nie zdąży - (sakramenty są tylko dla żywych - do zmarłych się nie jedzie!) - rodzina bierze na siebie odpowiedzialność za to, że ich bliski odszedł z tego świata bez pojednania z Bogiem.

III. W domu chorego

1. mieszkanie wysprzątane na znak szacunku dla Najświętszego Sakramentu
2. w pokoju chorego stół nakryty czystym (najlepiej białym) obrusem,
3. na stole:
 - krzyż i zapalone świece,
 - woda święcona i kropidło (jeśli jest w domu; nie jest to jednak konieczne)
 - wata, którą później (po wykorzystaniu przez księdza) należy spalić
 - jeśli stan chorego tego wymaga - dla ułatwienia mu przyjęcia Komunii św. - od razu przygotowana szklanka wody i ewentualnie łyżka.

IV. Obrzędy sakramentu

1. Po przybyciu kapłan **poświęca mieszkanie**, (aby stało się godnym miejscem dla sprawowania sakramentów: Pokuty, Namaszczenia chorych i Eucharystii), **chorego i zgromadzonych**.
2. Jeżeli chory może się spowiadać - wszyscy wychodzą i kapłan **słucha spowiedzi**.
 - ♦ jeżeli chory jest w niebezpieczeństwie śmierci – kapłan po rozgrzeszeniu udziela mu również odpustu zupełnego;
 - ♦ jeżeli chory jest już nieprzytomny – kapłan udziela rogrzeszenia (bez spowiedzi - zakładając dobrą wolę chorego) i odpustu zupełnego.
3. **Czytanie Słowa Bożego** (uczestniczą także domownicy)
 - ♦ litania za chorego.
4. **Namaszczenie**: kapłan wyciąga ręce nad głową chorego i w ciszy modli się, aby ustąpiła z niego moc szatana (egzorcyzm),
 - ♦ modlitwa dziękczynna nad olejem,
 - ♦ kapłan namaszcza czoło i dłonie chorego kreśląc na nich znak krzyża i wymawiając stosowną modlitwę,
 - ♦ modlitwa po namaszczeniu (zawierająca prośbę o przywrócenie zdrowia duszy i ciała chorego, o złagodzenie cierpień...)
5. **Obrzędy Komunii św.**
 - ♦ „Ojcze nasz...”, „Oto Baranek Boży...”
 - ♦ Komunia św. i Dziękczynienie.
6. **Błogosławieństwo końcowe**
Jeśli przemawiają za tym okoliczności (np. niebezpieczeństwo śmierci), w uzasadnionych przypadkach ksiądz może skrócić liturgię sakramentu ograniczając ją do części najistotniejszej

Bibliografia

- „**Sakramet chorych - obrzędy i duszpasterstwo**” Katowice 1980, Księgarnia św. Jacka
- „**Codex Iuris Canonici - Kodeks Prawa Kanonicznego**” — **Kanony 998-1007**, Wyd. Pallottinum 1984
- „**Katechizm Kościoła Katolickiego**” Nr 1499-1532, Wyd. Pallottinum 1994